

Sygn. akt V KO 33/19

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie z zażalenia **K. B.**
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P.
z dnia 25 lipca 2018r., sygn. akt PR 2 Ds. [...],
o odmowie wszczęcia dochodzenia,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 26 czerwca 2019 r.,
inicjatywy przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego w P.
z dnia 18 kwietnia 2019 r., sygn. akt III Kp [...],
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:
odmówić przekazania sprawy.

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w P. wpłynęło zażalenie K. B. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. z dnia 25 lipca 2018 r., którym na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawie o czyn z art. 190a § 1 k.k. Sąd właściwy terytorialnie do rozpoznania przedmiotowego środka odwoławczego zwrócił się do Sądu Najwyższego, w trybie art. 37 k.p.k., z inicjatywą przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu wystąpienia wskazał,

że K. B. zażądał wyłączenia sędziego J. P. oraz wszystkich sędziów i pracowników Sądu Rejonowego w P. od rozpoznania zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Inicjatywa Sądu Rejonowego w P. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Autor wystąpienia upatrywał urzeczywistnienia przesłanki dobra wymiaru sprawiedliwości w uwzględnieniu postulatu uczestnika postępowania zawartego we wniosku o wyłączenie wszystkich sędziów Sądu właściwego miejscowo na podstawie art. 31 § 1 k.p.k. z powodu – mówiąc najogólniej – braku zaufania do osób zatrudnionych w tym Sądzie zarzucając im m.in. brak kompetencji, korupcję i bezprawność w działaniu. Twierdzenia wnioskodawcy pozostawały przy tym całkowicie gołosłowne, gdyż na ich poparcie nie dostarczył żadnych rzeczowych argumentów.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należało, że w sprawie nie wykazano jakichkolwiek podstaw uzasadniających jej przekazanie innemu sądowi równorzędnemu w trybie określonym w art. 37 k.p.k. Fakt, że skarżący złożył wniosek o wyłączenie wszystkich sędziów od rozpoznawania zażalenia, nie było wystarczającą przesłanką do zastosowania instytucji przewidzianej w wymienionym przepisie, tym bardziej że większość sędziów złożyła oświadczenia o braku podstaw do ich wyłączenia na podstawie art. 40 i 41 k.p.k. (k. 37 - 41 tom I). Przesłanka wyłączenia w trybie *iudex suspectus* dotyczyła tylko jednego sędziego, który wydał wyrok skazujący K. B. za popełnienie przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. na szkodę M. W. (k. 4 akt dochodzenia). Co do pozostałych osób orzekających w Wydziale III Karnym Sądu Rejonowego w P. Sąd Najwyższy nie dostrzegł żadnych przesłanek uprawdopodobniających tezę o braku warunków do bezstronnego rozpatrzenia zażalenia i co za tym idzie do prawidłowego rozpoznania sprawy przez Sąd właściwy miejscowo.

Dla porządku należało wskazać Sądowi występującemu, że zdecydowanie nie służy dobru wymiaru sprawiedliwości próba uchylenia się od rozpoznania sprawy przez sąd właściwy z powodu zupełnie nieprzekonywającego, subiektywnego braku zaufania strony postępowania do organu orzekającego.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.